

med det. Bevillingen gik meget glat gennem Udvalget, alle Partier sluttede sig til den, og den kom her op i Salen. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde, at det var et første Skridt henad den rigtige Vej, som maaske og forhaabentlig kunde udvikle sig til en Ordning, der udelukkede Vilkaarlighed. Men saa for den daværende Trafikminister (Høgsbro) ud mod den formastelige: han maatte ikke slaa denne Bagatel op, det var noget ganske foreløbigt, Trafikministeren var ingenlunde sikker paa, at han vilde den Vej ud, det hele var foreslaaet paa Grund af et foreliggende Andragende fra Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg. I Landstinget havde man ikke andet at bemærke, end at det var en Skam, at nu skulde Marinen og Hæren ikke være ene om at have en Auditor, nu skulde ogsaa en Civiletat, som vel sagtens er noget ringere, have noget saa fint som en Auditor.

Dermed er jeg færdig med, hvad der foregik i 1906. Men da jeg nu skulde til at undersøge dette historiske Forhold, viste det sig, at ikke blot havde det ærede Medlem fra Ringsted gjort en meget fornuftig Bemærkning med Hensyn til, hvad en saadan Auditor burde være eller føre til, men at de Oplysninger, der forelaa for Folketingets Finansudvalg den Gang, vare urigtige. Det var ikke en Auditor, Jernbaneorganisationerne havde forlangt, det var en Retsordning med 11 Punkter, som det ærede Medlem fra Møen (Jessen) omhyggeligt har fremsat her for Tinget. Af disse 11 Punkter var Auditøren Nr. 2, og han havde kun den Betydning, som Organisationerne tillagde ham i Forbindelse med det Tillæg og de Sikkerhedsforanstaltninger, som man forlangte: Bisiddere, Vidnernes Afhøring, Retten til at tage Defensor, Konduitelisternes Afskaffelse o. s. v., o. s. v. Det var en Retsordning, man havde forlangt. Men de 10 Punkter, af hvilke nogle ere lige saa væsentlige som Auditøren, vare spildte paa Vejen fra Jernbaneorganisationerne, inden de naaede ind i Folketinget. Folketinget maatte ikke se dette Andragende. Om det er spildt paa Vejen fra Generaldirektionen til Ministeriet, ønsker jeg oplyst. For hvis det er sket, vil det være den bedste Illustration, man kan ønske sig, af hvor skarpt et Blik og hvor dyb en Sonde de parlamentariske Ministre maa have overfor deres Fagadministrationers Chefer. Jeg har den allerstørste Respekt for den Villie, den højtærede Trafikminister under

Finanslovbehandlingen har vist til omhyggeligt at besvare de Forespørgsler vedrørende Statsbanerne, som ere blevne rejste til ham her i Tinget, men jeg er vis paa, at det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard), det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) og det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) ikke mindre end jeg ved de aller fleste af Besvarelserne, og netop ved de Besvarelser, hvor Saaret laa nogenlunde dybt, og hvor det ikke var saa let at naa ned til det, mere end en Gang have beklaget, at den højtærede Trafikministers Sonde ikke var dyb nok. Jeg ved altsaa ikke, om Andragendet er spildt paa Vejen, eller om det er spildt senere, men saa meget er sikkert, at de Oplysninger, som bleve forelagte først Finansudvalget og senere Folketinget, vare saa mangelfulde, at man kan sige, at denne Auditor den Gang er bleven indført som en foreløbig Institution paa et fejlagtigt Grundlag. Et af de 11 Punkter blev taget ud og budt Folketinget som Jernbaneorganisationernes Ønske — omtrent paa samme Maade som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) foreleden Dag tog en halv Sætning af, hvad den forhenværende Finansminister havde sagt i Landstinget, og bød Folketinget det som det, der var foregaaet i Laanesagen.

Mig forbavser det, der foregik i 1906, slet ikke, for jeg har set lige saa galt før, og værre endda. Og jeg har ogsaa set det senere. I 1908 under Behandlingen af Lønningslovene var der et Ændringsforslag angaaende 12 à 14 Mænd, jævne Arbejdere ved 10 Punds Vægten for Postgods paa Jernbanen, men da det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som den Gang var fungerende Finansminister, gav sit Nik som Tilslutning til, at denne Sag — Forslaget om, at de kunde komme ind paa Lønningsloven — kunde ordnes administrativt, faldt Ændringsforslaget bort. Nu har jeg oplevet det, at da disse 12—14 Arbejdere, fordi de ikke kom paa Lønningsloven, gav et Andragende ind til Administrationen, fik de først det Svar, at det dem vedrørende Ændringsforslag var forkastet. Da de beviste, at dette ikke var rigtigt, fik de det Svar, at Opfyldelsen af deres Ønske havde Konsekvenser. Da de beviste, at dette ikke var rigtigt, naaede de saa langt som til daværende Finansminister Bruns Finanslovsforslag; men samtidig med, at han faldt, og den nuværende Finansminister kom til Magten, forsvandt de, og